

РЕШЕНИЕ

№ 295

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2734** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 203 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

Образувано е по Искова молба на Д. Д. Ж. от [населено място], [улица], депозирана чрез пълномощника му - адв. С. П., САК, с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от ЗОДОВ срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) за обезщетение в размер на 9 000 (девет хиляди) лева за причинени в периода 02.09.2020 г. – 01.11.2020 г. неимуществени вреди в резултат на задържането му, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), със Заповед за задържане на лице № 2263з-22664/02.09.2020 г., издадена от полицейски орган в Група „Криминална полиция“ (КП), Отдел „Специализирани полицейски сили“ (СПС) при СДВР, отменена с влязло в сила на 20.03.2023 г. Решение от 07.02.2022 г., постановено по НАХД № 11738/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав, потвърдено с Решение № 1742 от 20.03.2023 г. по КНАХД № 375/2023 г. по описа на Административен съд – София – град. Претендират се, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, законните лихви за периода от 02.09.2020 г. до окончателното изплащане на обезщетението и направените разноски, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК.

С депозирана на 14.04.2025 г. Уточнителна молба (л. 49 – л. 51) исковата претенция с правно основание чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от ЗОДОВ е съобразена с указанията на Върховния административен съд, дадени с Решение № 9705 от 10.09.2024 г. по адм. дело № 482/2024 г.

Твърди се, че на 02.09.2020 г. ищецът Д. Ж. заедно с приятеля си -В. с мирни намерения се присъединили към обявен политически протест, организиран срещу държавното управление в

страната. Позиционирали се в района на сградата на Българска народна банка, в близост до полицейския кордон. Около 21,00 ч. – 21,30 ч. неизвестни лица с маски и палки, наподобяващи на използваните от полицейските служители, започнали да хвърлят яйца и взривни вещества (бомбички/пиратки) по полицейския кордон. Ищецът неколкократно бил уцелен с яйца в областта на десния хълбок, което оставило следи по дрехите му. В настъпилата суматоха ищецът успял да издърпа приятеля си извън този периметър и двамата побягнали в посока на заведението пред Президентството (Арт клуб „М.“). Когато чул звука на ударите с палки по щитовете на служители от Жандармерията, които се движили към тях, ищецът се хвърлил в храстите на заведението, откъдето бил изведен с поставени белезници от служители на Жандармерията.

В исковата молба е отразено, че заедно с още около 50 други жени и мъже, ищецът бил „нахвърлян“ до стените на сградата на бившия Партиен дом докато изчаквали да бъдат транспортирани до съответните районни управления на МВР. Заповедта за задържане е изготвена в сградата на 02 РУ – СДВР около 30 – 40 минути след фактическото му задържане с посочен час на задържане – 23:45 часа. Препис от Заповедта не е връчен на ищеца, а и на представлявалия го защитник. При посещението на защитника цивилен служител на МВР продължително време отказвал да напусне помещението и да предостави възможност за провеждане на разговор насаме със задържания. Отречено е ищецът Д. Д. Ж. да е участвал в действия на насилие срещу служители на полицията по време на протеста и непосредствено преди фактическото му задържане. Посочен е периода на задържане, отразен и в заповедта, издадена от полицейския орган - 23:45 ч. на 02.09.2020 г. до 22:55 ч. на 03.09.2020 г.

В Исковата молба е посочено, че по жалба на ищеца, с Решение от 07.02.2022 г. постановено по НАХД № 11738/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав, потвърдено и влязло в сила на 20.03.2023 г. с Решение № 1742 от 20.03.2023 г. по КАНД № 375/2023 г. по описа на Административен съд – София – град, Заповедта за задържане на лице № 22633-22664 от 02.09.2020 г. издадена от полицейски орган от Отдел „СПС“, група „КП“ при СДВР, е отменена като незаконосъобразно издадена.

Изложени са твърдения, че в периода от задържането на ищеца Д. Ж. на 02.09.2020 г. в 23:45 ч. до 01.11.2020 г. когато са преустановени масовите протести против управлението, той е търпял неимуществени вреди, изразяващи се във физически ограничения и психически травми поради ограничаване на свободното му придвижване в продължение на едно денонощие, които са оставили траен отпечатък върху психиката му. Станал е притеснителен и затворен, почувствал се е унижен, с накърнено добро име сред колеги и приятели, защото вследствие на задържането не е могъл да отиде на работа и това е наложило да дава обяснения на работодателя си, а и на колеги и приятели, че не е участвал в противоправни действия, отказал се е да участва в последващи протестни действия, защото изпитвал усещане за държавен произвол, отчаяние и разочарование от действащата система за справяне с граждани, желаещи да протестират.

В писмения отговор на исковата молба, депозиран от процесуален представител на ответника – СДВР - главен юрисконсулт М. Г. (л. 40 – л. 42) е направено възражение за недопустимост на предявените искиви претенции, обосновано с идентичност на предявените искиве с тези по адм. дело 9426/2024 г. по описа на Административен съд – София – град, Първо отделение, 12 състав, образувано след обезсилване на постановеното решение № 7435/2023 г. по адм. дело 4758/2023 г. по описа на Административен съд – София – град и връщане на делото за ново разглеждане с Решение на Върховния административен съд № 9705/2024 г. по адм. дело 482/2024 г. Застъпено е становище и за липса на пасивна легитимация на СДВР, обосновано с фактическите твърдения в Исковата молба за действия на служители от други структури на Министерство на вътрешните работи. Изложени са аргументи и за неоснователност на предявения иск за обезщетение на

неимуществени вреди. Поставен е акцент върху липсата на медицинска документация за настъпили неблагоприятни промени в здравословното състояние на ищеца през процесния период. Застъпена е теза за прекомерност на претендираното обезщетение. От съда се иска, ако приеме за допустими исковите претенции - да ги отхвърли като неоснователни и недоказани. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца над минималния размер, предвиден в Наредба № 1/2004 г. за заплащане на адвокатската работа.

В съдебното заседание ищецът лично и процесуалният му представител - адв. С. П. поддържат предявените искиви претенции. Считат, че следва да бъдат уважени като доказани по основание и размер. Допълнителни съображения са изложени и в писмените бележки на пълномощника (л. 80). Поддържа се искането за присъждане на разноски, съобразно представения списък по чл. 80 ГПК (л. 14) и приложените доказателства (л. 4 и л. 80).

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт С. счита исковите претенции за неоснователни и недоказани. Поддържа подробно изложените аргументи в писмения отговор на исковата молба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Поддържа и заявеното при условията на евентуалност възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца над минималния размер по Наредбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че исковите претенции са доказани по основание, но са със завишен размер, който съдът следва да редуцира по справедливост.

Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав, въз основа на събраните по делото доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

От приобщените по искане на ищеца към настоящото производство доказателствата, приложени към НАХД № 11738/2020 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 103 състав се установява, че на 02.09.2020 г. ищецът Д. Д. Ж., ЕГН [ЕГН] е задържан във 02 Районно управление на СДВР, въз основа на издадена, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, Заповед за задържане на лице № 22633-22664/02.09.2020 г. от полицейски орган от Група „КП“, Отдел „СПС“ - СДВР (л. 12 от НАХД №11738/2020 г.). Като фактическо основание за задържането е посочено „нарушаване на обществения ред“. Заповедта е издадена в 23:45 ч. на 02.09.2020 г. Отразен е час на освобождаване на ищеца - 22:55ч. на 03.09.2020 г.

В периода на задържането е извършен личен обиск, документиран с Протокол, в който са описани установените лични вещи. Не са установени вещи, чието притежание и държане е забранено от закона (л. 13 от НАХД №11738/2020 г.). Вещите са върнати при освобождаването на ищеца на 03.09.2020 г. (Разписка - л. 15 от НАХД №11738/2020 г.). Съставен му е и Акт за установяване на административно нарушение бланков № 643262 от 03.09.2020 г. (л. 24 от НАХД №11738/2020 г.), в който е отразено, че на 02.09.2020 г. около 23,45 ч. на [улица]в [населено място], ищецът Д. Ж. е нарушил физическата неприкосновеност на служител на полицията, удряйки го по тялото с транспарант, по време на изпълнение на служебните му задължения при масово мероприятие – протест. Описаното деяние е квалифицирано като нарушение на чл. 5 от ЗМВР, съгласно който служителите на МВР при изпълнение на служебните си задължения са физически неприкосновени и се ползват с особената закрила на закона. В Акта за административно нарушение е отбелязано, че е наложено административно наказание – глоба в размер на 500 лева, на основание чл. 264, ал. 2 от ЗМВР.

За случая е уведомена Софийска районна прокуратура, на която са изпратени материалите по

преписка № 226р-24393/2020 г. по описа на 02 РУ – СДВР. С Постановление от 08.12.2020 г. прокурор от СРП е отказал да образува досъдебно производство като е приел, че не са събрани достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер (л. 51 от НАХД №11738/2020 г.). Отчетено е, че на ищеца е съставен Акт за установяване на административно нарушение, както и че мотивът му да хвърли транспарант е израз на гражданска позиция, доколкото не е прераствал в хулиганство.

С Решение от 07.02.2022 г. постановено по НАХД № 11738/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав, заповедта за задържане е отменена като незаконосъобразно издадена. Съдът е приел, че не отговаря на изискванията за форма и съдържание – не са посочени фактически данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а Докладната записка, сочена за съдържаща мотиви за задържането, е преценена като недостатъчно конкретна досежно хипотезата, при която е било реализирано задържането. Решението е потвърдено с Решение № 1742 от 20.03.2023 г. по адм. дело № 375/2023 г. по описа на АССГ, XIII –ти касационен състав (л. 21 – л.22 от приложеното адм. дело).

От показанията на разпитаните по искане на ищеца свидетели Е. Е. К. (л. 77-гръб – л. 78) и В. М. Р. (л. 78-гръб – л. 79) се установява, че към процесния период ищецът Д. Ж. е работил като шофьор - снабдител в „ХЕМУС ХОТЕЛС“ АД. В деня на задържането му – 02.09.2020 г. той заедно с още 10-тина негови колеги, сред които и свид. Е. К. отишли заедно на организирания протест срещу правителството. Първоначално се установили в района на градинката зад бившия Мавзолей, а след това се придвижили до сградата на Парламента и Правителството. Впоследствие групата се разделила. Ищецът Д. Ж. се намирал по-напред сред протестиращите. Според показанията на свид. К. никой от групата не е носил транспаранти, лозунги или други материали, които да отразяват причината за участието им в протеста. Свид. К. си тръгнал около 20,00 ч. в активната фаза на протеста, а част от останалите им колеги си тръгнали дори и по – рано. За задържането на ищеца свид. Е. К. бил уведомен на следващия ден – на 03.09.2020 г., след което предприел необходимото да му осигури защитник и да присъства при освобождаването му от районното управление. Твърди, че ищецът напуснал работа доста след инцидента, въпреки че споменава, че се е отразил видимо сериозно на поведението му. Заявява, че Д. се притеснявал и се чувствал неудобно пред колегите си, които го разпитвали за задържането. Свид. К. е категоричен, че ищецът не е му е споделял нищо конкретно по повод на задържането, освен, че се е чувствал особено неприятно. Твърди, че е отрекъл да е носил нещо, непосредствено преди задържането му. В показанията на свид. Р. – приятел на ищеца от детските години се съдържа конкретна информация относно състоянието му след задържането. Заявява, че е потърсил контакт с Д. в деня след протеста, но телефонът му бил изключен. Според свидетеля ищецът не е конфликтен, не посещава футболни мачове и не е член на агитки или други подобни сдружения, поради което е останал сериозно изненадан след като се свързал с него в късния следобед на следващия ден след протеста и разбрал, че е бил задържан в полицията с обвинение, че е замерил органите на реда с транспарант. Свидетелят е категоричен, че ищецът му е споделил, че не е имал и не е държал изобщо подобни предмети, но е привлякъл вниманието на органите на реда след като се скрил зад голяма саксия с цветя. Според свид. Р. при първоначалния контакт с Д. по телефона той звучал много унил, нямал никакво настроение и споделил, че спрямо него е упражнена и физическа сила. Спомня си, че категорично е отрекъл необходимостта от каквото и да било, заявявайки, че не се нуждае дори и от храната, защото има моркови. От показанията на свидетеля се установява, че в процесния период ищецът е живял сам и единствено служебните му ангажменти на работното място го отвличали от непрекъснатите мисли, свързани със

задържането. Свид. Р. си спомня, че при първата им среща – 10 дни след протеста, ищецът е заявил, че повече никога няма да ходи на протести, за да изразява недоволство, заради изключително отрицателното отношение, проявено спрямо него по повод на задържането. Според свид. Р. ищецът Д. Ж. възприема случилото му се като израз на унижение, което е предизвикало апатия и липса на интерес и желание дори към обичайните ежедневни дейности, въпреки че го описва като човек с много приятели, който се вписва много бързо в различни ситуации, много социален и предразположен към контакти. Свид. Р. е категоричен, че ищецът за дълъг период се затворил в себе си, отказвал да се храни, видимо отслабнал. Заявява, че не знае дали Д. е ползвал специализирана медицинска помощ – психолог или психиатър, но доколкото го познава, твърди, че по-скоро не доколкото по принцип не е склонен да търси подобна помощ.

Към Исковата молба са приложени медийни публикации от в електронни сайтове - от 02.09.2020 г. в рубриката „Новини“ на „Свободна Европа“ със заглавие „Поне 35 души са арестувани, сред тях и политически лидер. МВР ги нарече „криминално проявени и ултраси“ (л. 16 – л. 18) и коментари към статията, от 10.09.2020 г. в електронния сайт dnes.dir.bg със заглавие : „СДВР: 30 от 35 задържани на протеста са криминално проявени привърженици на „В.“ (л. 20), от 01.09.2020 г. – 23:58 ч. в електронния сайт „Mediapool.bg“ със заглавие: „Ултраси похитиха протеста. Провал на МВР при охраната на мероприятиято.“ (л. 26 – л. 31).

Описаната фактическа обстановка позволява да се направят следните правни изводи:

Предявената с исковата молба претенция за обезщетение на неимуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е процесуално допустима. Вредите, чието обезщетяване се иска се твърди да са настъпили от отменния по съответния ред административен акт – Заповедта за задържане на лице, издадена от полицейски орган при СДВР.

В този смисъл искът е предявен от активно легитимирана страна – адресат на отменения административен акт, срещу надлежен ответник – Столична дирекция на вътрешните работи, в чиято структура е служител административният орган – младши експерт в група „КП“ при Отдел „СПС“.

Не са изтекли, предвидените в разпоредбите на чл. 110 и чл. 111 б. „в“ от ЗЗД, погасителни давностни срокове. Според задължителното тълкуване, дадено с ТР № 3 от 22.04.2005 г. по тълкувателно дело 3/2004 г. на ОСГТК на ВКС, началният момент на погасителната давност при искове за обезщетение за вреди от незаконни актове на администрацията е датата на влизане в сила на решението, с което е отменен унищожаван административен акт. Приведено към конкретиката на настоящия казус решението, постановено по адм. дело 375/2023 г. по описа на Административен съд – София – град, с което е потвърдено Решение от 07.02.2022 г. по НАХД № 11738/2020 г. по описа на СРС, е влязло в сила на 20.03.2023 г., а исковата молба е депозирана на 13.03.2025 г.

Разгледана по същество исковата претенция за обезщетение на неимуществените вреди е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл. 7 от Конституцията на Република България държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове, действия и/или бездействия на нейни органи и длъжностни лица. Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предвижда отговорност за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, осъществени при или по повод изпълнението на административна дейност. Отговорността е обективна и за реализирането ѝ е необходимо кумулативно наличие на следните елементи :

- 1) незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган,
- 2) причинени вреди от имуществен и/или неимуществен характер, настъпили непосредствено от

незаконосъобразния акт, действие или бездействие на административен орган

З) пряка причинна връзка между настъпилите вреди и незаконосъобразния акт, действие или бездействие на административен орган. Тежестта на доказване на всички правопораждащи елементи от фактическия състав е на ищеца, а за ненастъпили, съдът е длъжен да приеме тези, които са останали недоказани. Липсата на елемент от фактическия състав предполага неоснователност на исковата претенция.

В настоящия казус не е спорно наличието на първия от визираните елементи - отменен по съдебен ред, с влязло в сила на 20.03.2025 г. решение, постановено по НАХД № 11738/2020 г. по описа на СРС, НО, 103-ти състав (л. 61 – 65 от НАХД № 11738/2020 г.), административен акт, издаден от полицейски орган при СДВР - Заповедта за задържане на лице № 2263з-22664/02.09.2020 г., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, ищецът е бил задържан за времето от 23:45 ч. на 02.09.2020 г. до 22:55 ч. на 03.09.2020 г. в помещение за временно задържане в 02 РУ – СДВР (л. 12 от НАХД № 11738/2020 г.).

Възприетите критерии в съдебната практика определят като непосредствени вредите, които следват противоправния резултат по време и място, а като преки – вредите, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на причинителя и настъпването им.

Задържането, на основание чл. 72, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, е вид административна мярка за принуда, която има за правна последица ограничаване на правото на свободно придвижване. Незаконосъобразното ограничаване на това право неминуемо е свързано с негативни преживявания, които се отразяват на емоционалното, физическото и психическото състояние на лицето, спрямо което е била приложена административната мярка. В конкретния казус ищецът Д. Ж. е бил задържан в продължение на почти максималния предвиден в закона срок - 23:00 часа в помещение за временно задържане.

Събраните в съдебното производство гласни доказателства сочат, че задържането е повлияло отрицателно на емоционалното и психическото му състояние, предизвикало е притеснение, стрес, включително и чувство на унижение, засягане на доброто му име в обществото – сред приятели и колеги, а и на усещане за произвол, отчаяние и разочарование от използваните методи за въздействие срещу участник в мирен протест, несправедливо обвинен, че е посегнал на физическата неприкосновеност на служител на полицията. Видимата промяната в поведението на ищеца в следствие на задържането, при отчетената липса на доказателства, установяващи фактическото основание за задържането, което е послужило и като основание за отмяна на заповедта за задържане, дават основание да се направи категоричен извод, че твърдените в исковата молба неимуществени вреди са доказани.

Съгласно разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ на обезщетение подлежат всички реално настъпили имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Обезщетението, което се претендира има за цел да компенсира със съответния паричен еквивалент понеслия неблагоприятните последици, възникнали по време на прилагане на отменения незаконосъобразен административен акт. При определяне на размера, отчитайки изискванията на чл. 52 от ЗЗД и константната съдебна практика, според която „справедливостта“ не е абстрактно понятие и може да бъде изведена въз основа на конкретно установени обективни факти като вид, характер, степен на увреждане, а и на обстоятелствата, при които са настъпили вредите, съдът след като взе предвид периода на фактическо задържане, а и периодът до отмяна на заповедта за задържане с влязлото в сила съдебно решение, счете, че на ищеца следва да бъде присъдено обезщетение в размер на 1 200 лева. За разликата до пълния предявен размер от 9 000 лева – искът като недоказан следва да бъде отхвърлен.

Доказана по основание е акцесорната претенция за лихви, с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Присъденото обезщетение в размер на 1 200 лева следва да се изплати със законната лихва, считано от 20.03.2023 г. до окончателното му изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ в тежест на ответника следва да бъде възложено заплащането на направените разноски от ищеца за държавна такса в размер на 10 лева, а и за адвокатско възнаграждение в размер на 147.00 (сто четиридесет и седем) лева, съразмерно на уважения размер на исковата претенция и представените доказателства за платено адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ ищецът следва да заплати на ответника направени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 147.00 лева, определено съразмерно на отхвърлената част на иска, в съответствие с близкия до минималния предвиден размер (170,00 лева), съгласно чл. 24, предл. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ на Д. Д. Ж., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица] сумата от 1 200 (хиляда и двеста) лева – обезщетение за неимуществени вреди, причинени в резултат на задържането му, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, със Заповед за задържане на лице № 22633-22664/02.09.2020 г., издадена от полицейски орган в група „Криминална полиция“, отдел „Специализирани полицейски сили“ (СПС) при СДВР, отменена с влязло в сила на 20.03.2023 г. Решение от 07.02.2022 г., постановено по НАХД № 11738/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав, потвърдено с Решение № 1742 от 20.03.2023 г. по КНАХД № 375/2023 г. по описа на Административен съд – София – град, ведно със законните лихви върху присъденото обезщетение, считано от 03.09.2020 г. до окончателното му изплащане.

ОТХВЪРЛЯ като НЕДОКАЗАН предявения иск от Д. Д. Ж., ЕГН [ЕГН] срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за разликата между присъденото обезщетение от 1 200 (хиляда и двеста) лева за неимуществени вреди, причинени в резултат на задържането му, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, със Заповед за задържане на лице № 22633-22664/02.09.2020 г., издадена от полицейски орган в група „Криминална полиция“, отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР, отменена с влязло в сила на 20.03.2023 г. Решение от 07.02.2022 г., постановено по НАХД № 11738/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав, потвърдено с Решение № 1742 от 20.03.2023 г. по КНАХД № 375/2023 г. по описа на Административен съд – София – град, и предявеният размер от 9 000 (девет хиляди) лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Д. Ж., ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 10 (десет) лева – държавна такса за образуване на съдебното производство и 147,00 (сто четиридесет и седем) лева – адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, съобразно уважената част на иска и приложеният Договор за правна помощ и съдействие.

ОСЪЖДА Д. Д. Ж., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, сумата от 147.00 (сто четиридесет и седем) лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: